

Läs af L. T. Borgå den 24 mars 1887.

Min käre Själfader och trofaste Vän!

Kan du förlåta en svigtande son, som för egen vinnings skull, d. v. s. för att tillfredställa en länge närd önskan, velat beröfva dig den ålderdomens glädje och fröjd, Herren beredt dig uti dina närmastes små plantor, som ju äro dig kära framför alla öfriga Finlands och hela världens barn? — Kan du det? Vist kan du, och du vill det äfven. Derföre gifver jag dig nu, med Ainas Samtycke denna försäkran, och jag vet att du litar på den: familjen Nyberg öfvergifver icke sitt kära "Sinila", och skall ej heller anse det såsom någon slags uppoffring att der, såsom hittills tillbringa sina somrar, till vår gemensamma hälsa, trefnad, glädje och frid.

"Man får ej anså hvad man vill" är ett ofta anlitadt tröst- och ma-

ningsord, äfven i vårt hem, då barnen
söfängt bedja att få en af sina önskningar
uppfyllt. Detta hade jag glömt vid tanken
på realiserandet af egen önskan. Gud
har lärt mig, att jag handlat själfviskt
och, att jag sökt bemantla min själfvi-
ska ådra med tal om helsans kraf.

Han har sagt mig, att samvetsförebä-
elser äro vida vägnar svårare att bära
än tanken på stillfredstallt begär och
delvis inbillade förhållor för barnens
och eget helso tillstånd.

Döm mig ej strängre än jag förtje-
nar. Öfvertygad om behöfvet för
oss att söka annan sommarbostäl-
le, för vår helsas skull, har jag
lätit denna öfvertygelse så beherska
mig, emedan den återupplifvat läng-
tan efter kafs-luft vid öppen sjö, med
djupa stränder och fria öfverskådliga
fjärdar, att jag fränsett and, som talat
emot saken. Nödvändigheten att läm-
na "Sivilla" växte med denna återupp

vaknade längtan, och jag förbisåg allt, som
gjorts och ännu kunde göras för att
reducera sinilas ohälsosamma lä-
ge till ett minimum. Jag förbisåg,
att vi, sina barnen och deras pappa,
ännu äro unga och rörliga både
till sjöss och lands, men att du,
vår äldersigne fader och morfader
blir äldre med hvarje år och i sam-
ma mån orörligare. Jag förbisåg den
tonhet, vi skulle lemnas efter of, på
"sinila", och svårigheterna, som två
mils afstånd skulle förorsaka, att fylla
denna tonhet. Jag förbisåg det infly-
tande på själens helsa, som våra
sammarsvikelser på Björkudden
utöfvat och fortfarande skulle kom-
ma att utöfva på of alla. Jag ställde
kroppens och sinnens kraf framom
själens och samvetets. Allt detta för-
lisetta var jag fullkomligt blind för.

Men jag har ej varit lugn under
hela den tid, dessa tankar strökt inom

mig. Der har legat något på djupet, som
oroat mig. Och ^{oaktadt} jag har så gerna lyss-
nat till alla dem, som styrkt och under-
bläst mina planer, har dock en inre
röst sagt mig, att saken borde någö
öfvervägas och begrundas och framför
allt lemnas i Guds hand, innan det
afgörande steget skulle tagas. —

Nu har jag fått visshet och med
den lugn. Och jag har med detta
bref bekräftat denna visshet och
denna lugn. Motlag, som en öfver-
seende fader och vän min för-
säkra och låt af ^{för} äter, utan att
du på något sätt oroar dig, till-
bringa våra souvar på Björk-
udden, på vårt kära "Simla".

Beslutet är mig gifvet ofvan ifrån.
Och Herren Gud skall väl signa det.

Drömmarnas land skola vi derför
icke glömma. Men de skola också al-
drig förbalkas. Din uppmärksamhet
och tacksamhet som Bernadt.